

LNRMM konkurss “Mūsu dziesmusvētku stāsti”

Anna Bulmere

Dobeles Valsts ģimnāzijas jauktais koris
“Sadziedis”

Vadītājs Raimonds Bulmers

Dziesmu svētki man sākās 9. jūlijā, kad ar koriem sēdāmies autobusos un devāmies uz Rīgu. Pa ceļam tika izdalītas Dziesmu svētku somiņas, kartiņas un mūsu novada zilie krekli.

Palikām Purvciema pamatskolā, un ļoti priecājāmies, atklājot, ka turpat tuvumā, dažu metru attālumā ir *Citro*, *Maxima* un pat *McDonald's*. Ejot iekšā skolā no mums varēja dzirdēt smieklus, kļedzienus un ne vienu vien reizi izskanēja "Palīgā, man mantas parāk daudz!" Smejoties tikām līdz aktu zālei un sākām izpakoties, tika pūstas piepūšamās gultas, un vēl vairāk smieklus izraisīja elektrisko gaisa pumpju izraisītais pamazām skaļumā pieaugošais "Ē".

Smieklī nepārstāja nevienā momentā. Ne virzoties uz ēdnīcu un atklājot, ko dod pusdienās, ne paņemot brokastu paciņu, ne domājot "Ko vilkt uz mēģinājumu?". Telpā bijām divi kori: 7.-9. klašu "Dzirkstele" un 10.-12. klašu "Sadziedis". No abām zāles pusēm skanēja smieklī, sarunas un jautājumi diriģentam, kas pats izskatījās ļoti apmierināts.

Dodoties uz mēģinājumu, protams, atkal smējāmies, runājām ar tiem, kas sēž priekšā, aizmugurē un blakus, izteicām pieņēmumus par to, kādi tad šie svētki būs un ēdām līdzī paņemtās bulciņas un ābolus.

Sasniedzot Mežaparka Lielo estrādi, visi gan uz mirkli apstājāmies. Īsti vēl nevarējām apjēgt, ka tie dziedātāji, ko ik pēc dažiem gadiem vērojām televīzijā tagad būsīm mēs, un ka mēs vērosim diriģentu, dejotājus un skatītājus. Manuprāt, mēs tā īsti vēl to nesapratām līdz pat ģenerālmēģinājumam. Mūsu diriģents, uzticoties, ka lielākie tiks galā paši un mazākajiem līdzī būs skolotājas, devās ekspedīcijā pa Mežaparku. Un protams, ka mēs tikām galā.

Sākoties pirmajam mēģinājumam, mūs nosūtīja uz skatītāju rindām, kur mēs gaidījām oficiālo aicinājumu stāties. Mūsu vecākais koris izšķīda, ar solījumu atgriezties. Kas pie draugiem, kas pēc ūdens, kas pētīt pieejamos ēdienus ātrās ēdināšanas busiņos.

Izskanot režisora "Lūdzam ieņemt vietas jauktos korus!" es, kopā ar mana kora pirmajiem altiem, devos augšup pa kāpnēm, meklējot G sektora 54. rindu. Ļoti drīz, savas vietas sasniedzot, drīkstējām apsēsties, un skats bija tāds, ka dažas sekundes mēs visas četras vienkārši skatījāmies uz priekšu ar platām acīm un pavērtām mutēm. Kā bullis mums pēkšņi visām taisni sirdī ieskrēja apziņa, ka jā, tagad tie dziedātāji būsīm mēs. Mēs esam šeit. Mēs to paveicām un godam nopelnījām savu vietu estrādē.

Tajā vakarā, atgriežoties savās gulvietās pēc vakariņām, smējāmies līdz pat diviem naktī. Kā beidzot likās, ka tūlīt aizmigsim atkal uzradās kaut kas, kas likās tik smieklīgs, un viss sākās no jauna. Tajā momentā sajūta

bija tāda, it kā mēs atrastos kaut kādā zemē, kur viss ir tik labi un priecīgi, nav nekas, par ko uztraukties. Daudzi no mums atzina, ka tajā momentā gribētu palikt vēl ilgi.

Nākamās mēģinājumu dienas pagāja līdzīgi, vienīgais, kas mainījās, bija kad aizbrauca un atgriezās jaunākie un vecākie kori. Trešajā mēģinājumu dienā pusdienās devāmies uz *McDonald's*, jo mums jau bija apnikuši makaroni un rīsi, ko deva skolā. Paēdām, devāmies atpakaļ uz mēģinājuma otro daļu. Ar vēl vienu mana kora altu satikām virsdiriģentu Gintu Ceplinieku, par ko bijām ļoti priecīgas. Tāpat tajā dienā tika ierakstīta leģendāra "Saule, Pērkons, Daugava" ar visu pārkonu fonā.

Tā jau pienāca sestdiena ar ģenerālmēģinājumu. Mēs, protams, savus modinātājus ignorējām un mazliet aizgulējāmies. Saģērbāmies - mazais koris savos baltajos kreklos un tumšzilajos svārkos, lielais - melnos kreklos un gaiši violetos svārkos, vai arī melnos kreklos un biksēs, ar tikpat violetu tauriņu ap kaklu. Tas bija moments, kur vairs nelikās, ka puīši turās pie puīšiem un meitenes pie meitenēm. Mēs viens otram palīdzējām sataisīties, izskatīties vislabāk. Puīši paturēja meitenēm durvis, "Lai neaizķeras svārki," meitenes pa ceļam paķēra dziesmu grāmatiņas puīšiem.

Ģenerālmēģinājumā, Latvijas Valsts himnu dziedot, smaidījām, vērojot, kā cilvēki rindās zem mums pamana un, pievienojoties mums, pagriežas pret Latvijas Valsts karogu. Tas plīvoja vējā, tāpat kā meiteņu mati un diriģentu frakas. Cilvēku bija daudz, tomēr vēl varēja redzēt tukšus laukumus, kur cilvēki nesēdēja. Koncertu izdziedot smējāmies, devāmies atpakaļ uz autobusiem un domājām, "Kas būs rīt?"

Pienāca pēdējā diena. Pieceļoties, katrs no mūsu lielā pakaramā staba izvilka savu tērpa maisu ar tautastērpu. Sākām pīt pirmās bizes un siet tajā sarkanās lentes. Atradām katrs savējo no visiem vecāku pītajiem vainagiem, ko mums iepriekšējā vakarā atveda. Brokastis apēdām ātri un steidzāmies atpakaļ. Uzvilcām tautastērpus, viena otrai palīdzējām ielikt saktas, sapīt bizes un iesiet lentes, aizpogāt vestes. No aktu zāles skatuvītes paņēmām mūsu lielā skolas kora talismanu - milzīgu plīša gaili, ko koris uzdāvināja diriģentam uz kora piekto dzimšanas dienu. Korim tagad ir trīsdesmit, tā ka gailis Ansis ir redzējis ļoti daudz.

Tā arī kāpām autobusā un braucām uz Rīgas centru, tur, kur mums sākās gājiens. Paša priekšā nostādīja mani un vienu no mūsu puīšiem. Es nesu Ansi, viņš- pušķi. Un tā mēs gājām. Pa ceļam pasveicinājām tos, kas stāvēja gar ielu malām un māja mums, izklicdzot paši savus sveicienus, kādu mazu bērnu un viņa vecākus kādā logā, TV reportierus, citus kolektīvus, Latvijas Valsts prezidentu Edgaru Rinkēviču un virsdiriģentus.

Smejoties pa ceļam izkliedzām savus saukļus: "Sa-dzie-dis OLE!" un "Dziedot dzimu, dziedot augu, dziedot korī nodzīvoju!"

Atgriezāties savā skolā uz pusdienām un ēdām nepārgērbusies, meitenes tikai novilka savas tautastērpa kurpes un uzvilka iešļūcenes. Drīz jau bija jābrauc uz lielo koncertu. Tagad jau bijām pilnīgi sapratuši, kur īsti esam, un raudāt gribējās jau pa ceļam, saprotot, ka tūlīt būs viss. Nonākot pie Mežaparka Lielās estrādes stājamies savās rindās. Mums blakus stāvēja puišu rinda. Kamēr uznācienā bija maza pauze, ar "Sveiks, lai dzīvo!" sagaidījām Latvijas Valsts prezidentu Edgaru Rinkēviču, un drīz pēc tam, pilnā tautastērpā, ieradās arī ministru prezidente Evika Siliņa.

Uzejot jau filmējām, lai atcerētos, kā tas bija, iet ar muguru pret skatītājiem, un pēkšņi pagriezties un tos redzēt no pašas augšas. Tas bija vēl viens no momentiem, kur tiešām bija jāvalda asaras. Iesākām ar "Gaismas Pils", ko uzreiz pieprasījām atkārtot. Svēta dziesma, taču. Tad dziedājām Latvijas Valsts himnu, protams, atkal pret karogu. Raudājām arī, dziedot "Saule, Pērkons, Daugava" un popūriju, kurā iekļautas bija tādas dziesmas, kā "Taisnība", "Dzeguzes balss" un "Gandrīz tautasdziesma".

Izskanot dziesmas "Tu esi" pēdējam akordam, tika mesti vainagi, un tad pēkšņi iestājās klusums. Viss. Dziesmu svētki ir beigušies. Un ko tagad?

Jautājums mazliet aizmirsās tad, kad sākās sadziedāšanās. Koristi veidoja vilcieniņus, smējās, dziedāja līdzī. Un tad, ap desmitiem vakarā, mēs braucām mājās. Pārguruši, noraudājušies, tomēr tik ļoti priecīgi un gandarīti. Mēs to izdarījām. Godam dziesmas nodziedātas, Rīga redzēta, svešā skolā pagulēts.

Atgriežoties mājās atvadījāmies viens no otra, un es pievienojos savai mātai no jaunākā kora un tēvam - diriģentam. Devāmies mājās un savās gultās, gulēt līdz rītam.

Atmiņas no šiem dziesmu svētkiem bija neaprakstāmi labas, un tās es noteikti neaizmirsīšu. Šie dziesmu svētki bija mani pirmie, bet noteikti ne mani pēdējie.

